

DIMECRES

Corres, només penses a córrer, i ho fas sense parar.

.....

Sona l'alarma, el despertador. Una sensació de cansament et recorre el cos. Pareix que només faça cinc minuts que t'has adormit, encara que dorms les vuit hores aconsellades cada dia. No saps massa bé quin dia és, tots pareixen iguals, rutinaris, però definitivament, com cada dia, decideixes que és dimecres. No te'n vols adonar que sempre decideixes que és dimecres.

Finalment t'alces derrotat, cansat, sempre cansat. Passeges en pijama pel pis, allargant cadascun dels moviments que fas. Et desplaces lent, allargues lentament el braç, tot ho fas lentament, com si així el cansament anara a desaparèixer. Però mai ho fa, sempre està allí, el cansament. El cansament i la son. Derrotat.

Obris la porta del rebost com cada matí i agafes les quatre llaunes de conserva amb les calories controlades que menjaràs hui junt amb una botella d'aigua de dos litres, la dosi diària recomanada. Tots els dies el mateix. El contingut de les llaunes sempre té el mateix aspecte, un massa uniforme però sòlida, que a qualsevol recordaria el puré de creïlles, amb eixe color groc blanquinós. Però tu això no ho pots saber. Ni tan sols canvia el gust, només la inscripció de la llauna. Intentares posar el nom dels dies segons la inscripció de la llauna del dia. Hui és Pollastre. Hui és Mero. Finalment acabares deixant-ho perquè t'equivocaves, i acabares decidint, inconscientment, que tots els dies eren dimecres.

La barba creix, te l'afaites. El cabell creix, te'l talles. Les ungles creixen, te les arregles. Tot creix, els dies passen i tu ho saps, però no ho vols veure. Prefereixes que tots els dies siguin dimecres, fan la vida més fàcil. El teu inconscient domina les teues reaccions mentals per tal que et siga més lleuger

suportar tota aquesta història. Des que nasqueres és el mateix tots els dies, ja fa anys, però tu no saps quants, per a tu sempre és dimecres.

Desdejunes mirant a l'infinit. No tens expressió a la cara, mai n'has tinguda. Eres aliè a les emocions, no les has experimentat mai, només por, i la teua cara roman igual, inexpressiva, com sempre. Es podria considerar un acte reflex de supervivència anímica o alguna cosa per l'estil. La veritat és que ni ho saps ni t'importa. Només saps que estàs derrotat.

I és derrotat que acabes de desdejunar. És derrotat que t'alces i arreplegues els plats i els deixes a la pica. És derrotat que agafes la baieta i neteges la taula. És derrotat que escures els plats, els eixugues i els tornes a deixar on feia mitja hora que havien estat, com sempre i on sempre, sempre al mateix lloc. Derrotat, silencis qualsevol protesta tancant-los la porta. Derrotat, sempre derrotat, derrotat i cansat.

Com cada dia, vas a l'habitació, t'has de vestir. Obris l'armari i els calaixos i vas deixant la roba perfectament doblegada damunt del llit, en ordre invers al que te l'aniràs posant: corbata, camisa, pantalons, calcetins i, per últim, calçotets, que te'ls poses directament. Sempre igual, sempre el mateix ordre, com cada dia, com cada dimecres. T'asseus al llit, recolzes el peu dret a la vora, sempre el dret primer, i desenrotlles lentament, enfundant-lo suaument, un dels calcetins grocs blanquinosos de cotó. Repeteixes aquest mateix procés amb el peu esquerre. L'esquerre sempre després. T'alces. Agafes els pantalons i, al igual que amb els calcetins, primer claves el peu dret, t'assegures l'equilibri, i claves el peu esquerre. Tot lentament. Puges els pantalons i els deixes repenjats a la cintura mentre et poses la camisa i en passes cadascun dels botons. Sis botons, però pareix que en siguen 6 milions. Finalment, separen la cintura dels pantalons de la teua, i claves el baix de la camisa per la separació que has creat. Una vegada tota dins, puges la bragueta i passes el botó. Sempre així, sempre igual. Després, la corbata. Tot això inconscientment, sense adonar-te'n. El procés no dura més de cinc minuts, però per a tu és una eternitat, sempre igual, sempre el mateix ordre, com cada dia, com cada dimecres. Sempre és dimecres.

Obris el primer calaix de la còmoda. A l'esquerra, sempre a l'esquerra, tens la cartera, la cartera i les claus. Els agafes, però només guardes les claus, només les claus com cada dia, com cada dimecres, i sempre en la butxaca esquerra. La cartera la deixes damunt de la tauleta de nit, mentre lentament obris l'armari. Sempre lentament. Agafes l'americana i passes el braç dret per una de les mànegues. Després, l'esquerre. Sempre el mateix ordre. Una vegada posada, te l'arregles de manera que no hi queda cap arruga i, com cada dia, t'obris la part esquerra i guardes la cartera en la butxaca interior de l'americana. Sempre igual, com cada dimecres. Com si ho pogueres evitar. Com si ho volgueres evitar.

Agafes el maletí que, com sempre, descansa sobre la cadira de l'escriptori que mai has utilitzat. Deixes l'habitació, la saleta, el pis. Allargues cadascuna de les teues passes, però sempre és igual, sempre acabes deixant el pis. Tanques la porta, traus les claus i li pegues una doble volta al pany. La instal·lares de triple volta, però sempre li'n pegues una, de doble. Mai simple, ni triple, sempre doble, com cada dia.

I com cada dia, baixes les escales. Seixanta-quatre escalons. Huit trams de huit escalons, un quart pis. Podries agafar l'ascensor, però sempre es recomanable baixar i pujar escales, així que mai no l'has fet servir. Sempre per les escales. Les baixes lentament, com cada cosa que fas, primer el peu dret, sempre el dret primer, i després l'esquerre. Un darrere de l'altre. Sempre igual. Sempre. Com cada dimecres.

Arribes a la planta baixa, al pati de l'edifici. Obris una porta a mà dreta que dóna pas a unes altres escales. Dos trams més de huit escalons. Sempre huit escalons. Al final, una altra porta. La travesses i entres al garatge, un garatge espaiós, encara que tu no ho perceps, mai no ho has percebut. Tampoc t'importa. Camines lentament i en línia recta cap al teu cotxe, un cotxe de color groc blanquinós, perfectament aparcat a la seua plaça, recte, paral·lel a la paret.

Obris la porta del conductor, claves el cap i deixes el maletí al seient del copilot, orientat cap avant, sempre cap avant. Traus el cap, recolzes la mà esquerra a la porta i claves el peu dret entre l'espai del volant i el seient. Flexiones la cama esquerra i seus al seient amb un peu fora i un peu dins. Sempre igual, amb el mateix ordre, claves la clau al contacte, claves el peu esquerre dins del cotxe i tanques la porta. Pareix que el braç esquerre et pese un quintar a l'hora de fer-ho. Estàs cansat, cansat i derrotat. Gires la clau sense fer contacte. S'encenen els llums del panell. Mentre s'apaguen, gires el cos cap a l'esquerra i, sents ara el braç dret que et pesa un quintar, agafes el cinturó. Deixes caure el braç cansat, estirant el cinturó amb aquest moviment. Deixes transcórrer un segon, l'atraus cap a tu, i l'enganxes. Cada dia el mateix, cau el braç, atraus i enganxes. Sempre igual. Tots els dies, tots els dimecres.

Fas contacte, encens els llums, lledes el fre de mà. Una vegada més, el mateix ordre de cada dia. Ordre per a tot, sempre igual. Claves marxa enrere i alces el pedal de l'embragatge com si el peu fora de formigó. El cotxe avança lentament. Frenes, claves primera, gires el volant. Tornes a soltar l'embragatge mentre acceleres suaument. L'eixida del garatge és davant teu. Atures el cotxe i la mires. Cada dia el mateix. Tornes a accelerar i ixes.

El panorama, com sempre, és desolador. Un llum groc blanquinós ho inunda tot. Si hi ha més cotxes, tu no els veus. Si hi ha més gent, tu no la veus. Per a tu, estàs sol. Tampoc no t'has parat a pensar-ho. És dimecres, sempre dimecres.

Enfiles cap a l'esquerra primer. Després recte, dreta, dreta, recte, esquerra, i una altra vegada dreta. Sempre la mateixa ruta, sempre directe, sempre. Tampoc no t'has plantejat fer un itinerari diferent. Ho has acceptat, com tota la resta. Tampoc no ets conscient que ho has acceptat, simplement és així. Com cada dia. Com cada dimecres.

Entres al subterrani d'aquell edifici d'oficines groc blanquinós. Avances lentament pel garatge buscant la teua plaça, sempre la mateixa. No la tens reservada, simplement mai no aparques en un altre lloc. Sempre al mateix.

Estaciones el cotxe, i apagues el motor. Seguidament apagues els llums i et lledes el cinturó. Mai en un ordre diferent.

Traus el peu esquerre, acotes el cap i ixes del cotxe. A continuació, tornes a acotar el cap per ficar-lo dins del cotxe, allargar la mà dreta i agafar el maletí que, com sempre, ha caigut cap endavant. Com sempre. Traus el cap i el braç amb el maletí, tanques la porta, tanques el cotxe. I, com sempre, comproves que no s'ha quedat obert. "Dimecres", penses, i comences a caminar en direcció a l'ascensor.

A l'oficina, no saps ben bé què és el que fas, però ho fas. No saps ben bé a què et dediques, però t'hi dediques. No saps ben bé per què ho fas, però ho fas. No obstant això, com cada dia, com cada dimecres, com sempre, agafes l'ascensor i puges fins al quart pis, on t'espera, també com sempre, la teua oficina. Quatre parets de cartó pedra, una d'elles amb un forat que fa el paper de porta. Com les altres tantes que hi ha al mateix pis i, probablement a tot l'edifici. Mai no ho has sabut, ni tampoc no t'ha importat. Mai no has pensat a comprovar-ho. Mai no has pensat de comprovar-ho. Simplement, no has pensat. Et limites a fer el que fas, sense qüestionar. Ni tan sols t'has plantejat si qüestionar o no. Només és un dia més, un dia més, un dimecres més.

Quatre hores i descans. Quatre hores de rellotge. Ni un minut més, ni un segon més i, no obstant això, no tens rellotge on mirar-ho. Saps que és l'hora del descans. Un descans que no consisteix en res més que a prendre eixe líquid groc blanquinós que suposadament t'ha de llevar eixe cansament, eixa son. Mai no ho fa. Mai no se'n van, el cansament i la son. Mai. Sempre estan allí, tots els dies. Sempre. Però és també sempre que te'l prens, assegut, mirant a l'infinit, un infinit que, encara que no n'ets conscient, no és més que un dimecres.

I no segueixen sinó unes altres tres hores i cinquanta-cinc minuts de no res. De no res en paper, de no res en ordinador, de no res en faxos i no res en telèfons. No res. Dimecres. I el cansament que no se'n va, els braços sempre lents, les cames pesades fixes al terra, la cadira que no es meneja, l'aire

condicionat que et pega a la cara i que encara així no et desperta, que si papers i papers, que si ordinadors i ordinadors, que si faxos i faxos. I per contra, a tu el temps et passa tan lent com sempre, com tots els dimecres, com cada dia.

Cada dia, cada dimecres, sempre. Ets inconscientment conscient que la resta només és una conseqüència. Però mai no te n'adonaràs realment. Mai no seràs conscientment conscient d'això mateix. Una vegada més, l'instint de supervivència fa que no te n'adones, que no qüestionis coses, que no penses coses. Sobretot que no penses. Sempre el mateix, sempre, sempre igual, com a conseqüència del que fas en eixes quatre parets, i no saps què fas, allí. Estàs realment cansat. Derrotat. Només veus els teu cos moure's lentament, responent a estímuls que per a tu fa hores que han eixit del teu cervell.

I així de lent és com, una vegada acabat, t'alces. Així de lent és com desplaces la cadira. Així de lent és com agafes l'americana i, com sempre, claves el braç dret i després l'esquerre per acabar col·locant-te-la. I és així de lent com emrens la marxa, una passa darrere de l'altra, derrotat, cap a l'ascensor.

I així de derrotat és que prems el botó per cridar-lo. Així de derrotat és com observes com les portes s'obrin lentes, com burlant-se de tu dient-te que mai no podràs passar. Així de derrotat entres cara l'espill que reflexa la teua cara caiguda. Així de derrotat és com quan arribes al centre exacte de l'ascensor et gires metòdicament i prems el botó del primer subterrani del panell de la dreta de la porta. I així de derrotat és que l'ascensor comença a baixar, amb tu dins, com si no duguera ningú. Com sempre.

Reprodueixes el mateix seguit d'esdeveniments que repeteixes una i una altra vegada, com sempre, abans d'entrar al cotxe. Cap, maletí, cap, peu, cap, seure, clau, peu, porta, clau, cinturó, contacte llums, fre i endavant. Claves la marxa enrere una vegada més i, sense girar el volant, mous el cotxe un parell de metres. Després, també una vegada més, gires el volant cap a l'esquerra, claves primera, i acceleres suaument. De nou, una vegada més, tens la porta

davant teu. Si no fóra perquè sempre és igual, no sabries distingir un garatge de l'altre. Tot et resulta sospitosament igual, sempre el mateix garatge, sempre el mateix dia, sempre dimecres, però no te'n vols adonar. Tampoc no és que no vulgues, és que eres incapaç.

Ixes del garatge i fas el mateix recorregut que sempre, que correspon al mateix de la vinguda però a l'inrevés. Dreta, recte, esquerra, esquerra, recte, dreta i una altra vegada dreta. El garatge et para a mà dreta. Gires el volant i baixes per la rampa fins al primer soterrani, per on segueixes recte fins a la paret. Fas, com sempre, dues maniobres per tal de deixar el cotxe aparcats, exactament igual que sempre. És tot tan automàtic i tan repetitiu, que allò que a qualsevol altre com a mínim li provocaria un somriure de satisfacció a tu no t'ocupa cap instant de temps al teu cervell. Com sempre, sempre. Sempre és sempre.

Baixes del cotxe amb el mateix ordre de sempre. Tanques el cotxe i comproves que no s'ha quedat obert. Camines cap a la porta de les escales que condueixen al pati. Comença l'altra dosi diària d'escales recomanada. Ara en sentit invers. Primer la porta, després dos trams fins a l'altra porta, i després al pati. Les escales paren a la dreta de l'ascensor que mai has utilitzat. Lentament, com tota la resta, recorres la distància entre la porta que acabes de travessar i les escales i comences a pujar.

Són cinc minuts eternals, com tots els altres cinc minuts del dia, els que tardes a pujar els seixanta-quatre escalons fins al replanell del teu pis. És un replanell rectangular gegant, de dos per deu. Afortunadament la teua porta para exactament enfront de les escales. Obris la porta donant una doble volta cap a la dreta. Entres, tanques.

Passeges lentament pel pis fins a la teua habitació. Deixes el maletí damunt de la cadira de l'escriptori. Obris el primer calaix de la còmoda. Traus la cartera de l'americana i les claus que havies tornat a clavar a la butxaca esquerra, sempre l'esquerra, i ho deixes tot al lloc buit de l'esquerra del calaix.

Sempre igual. Maletí, calaix, cartera i claus. Com cada dimecres. Com absolutament sempre.

Tanques el calaix, et lledes l'americana, i vas fins a l'armari. Obris la porta i penges l'americana en la cinquena perxa per la dreta. Sempre la penges al mateix lloc. Com cada dia, tanques la porta de l'armari i ixes de l'habitació camí de la cuina. Seguixes tan ben vestit com abans, amb corbata inclosa. Sempre. Mai no et lledes una peça de roba més. Ni tan sols les sabates per estar més còmode. Mai.

Obris la porta de la despensa i traus una de les llaunes i un dels plats grocs blanquinosos. Deixes el plat damunt del banc, obris la llauna i aboques el contingut damunt del plat. Costa distingir-ne el contingut. El color del plat i d'aquest es fonen, i només s'hi pot distingir per les ombres que el llum groc blanquinós de l'habitació projecta sobre el relleu del menjar. No obstant això, hi estàs acostumat. Sempre és igual.

Dines assegut a la taula, en una cadira que hi ha al costat del sofà que mai no has utilitzat, mirant aquell infinit dimecres. Com sempre. Com cada dia. Com cada vegada que mires sense mirar. Com cada dimecres. I en acabar, com sempre, arreplegues els plats, els escures, els eixugues i els tornes a guardar. Com si res no haguera passat, la taula queda completament neta. Com sempre.

Tornes cap a la taula i et tornes a seure a la mateixa cadira que abans, a la mateixa cadira que sempre. Una vegada més, mires a l'infinit. És moment de deixar passar el temps. Els eters cinc minuts se succeeixen uns darrere dels altres fent passar les hores també unes darrere de les altres. Lentament, interminable. Assegut, sense moure un múscul, sense parpellejar. Immòbil.

Finalment es fan les vuit. Cap rellotge no les marca. Realment, no saps que són les vuit, hora recomanada per sopar, coincideix que es sempre a eixa hora que desvies la mirada cap a la taula, a les teues mans, per tal de vore-les

menjar-se cap als reposabraços. Apartes la cadira i t'alces lentament, com ho has estat fent tot el dia i et dirigeixes, una vegada més, cap al rebost.

Repeteixes per tercera vegada la mateixa processó. Rebost, llauna, plat... el menjar té exactament el mateix aspecte que les dues vegades anteriors. El mateix aspecte que té tot. Eixe color groc blanquinós que ho inunda tot. Sopes a la taula, a la mateixa cadira on has estat hores veient passar el temps davant teu, lentament. I, una vegada has acabat, exactament el mateix que les dos vegades anteriors, com sempre, com cada vegada que menges, com cada dia, com cada dimecres. Arreplegar, escurar, eixugar, guardar. Sempre amb el mateix ordre.

Camines fins a la teua habitació. Derrotat, et lledes la roba i la vas deixant als seus respectius llocs. Primer la corbata, penjada a la porta de l'armari. Després la camisa, penjada a la sisena perxa per la dreta, al costat de l'americana. Després els pantalons, perfectament doblats, penjats en la perxa següent a la camisa. Finalment et lledes els calçotets, que deixes al llit mentre et lledes els calcetins, quedant-te completament nuet. Com sempre.

Com sempre, obris el llit de cos i mig per la part de l'esquerra, sempre la de l'esquerra i alces el coixí d'aquesta mateixa banda. En traus el pijama que ha quedat al descobert i que havies deixat eixe mateix matí perfectament plegat. Et poses primer els pantalons. Primer el peu dret, com sempre, i després l'esquerre. Sempre el mateix ordre. Sempre. Després, sempre després, et poses la part de dalt.

I, com sempre, agafes la roba interior que havies deixat damunt del llit i vas fins a l'habitació del costat, on tens la llavadora i la secadora. A la dreta d'aquesta tens una panera. L'obris, tires la roba, la tanques. Després, com sempre, tornes a l'habitació.

Seus al raconet del llit que has deixat descobert, agafes les mantes, les alces, claves peus i cames, i les deixes caure. Com un rèptil, vas arrossegant-te cap a baix fins tindre el cap a l'altura del coixí. Com sempre, agafes el coixí

de la part dreta i el poses baix del de l'esquerra. Sempre dorms amb dos coixins. Sempre, tots els dimecres.

Finalment, estires les mantes fins que t'arriben al coll. Estires lentament el braç dret que no deixa de pesar-te i apagues el llum. Creues les mans i tanques els ulls. Com sempre, com cada dimecres, transcorre un temps fins que et dorms. Però et dorms.

I somies. Somies que corres, que només penses de córrer, i que ho fas sense parar. Somies que, per fi, és dijous.

.....

Sona l'alarma, el despertador. Cap sensació de cansament no recorre el teu cos i t'alces i passeges en pijama pel pis. No estàs gens derrotat. Obris la porta del rebost i t'inunda l'olor dels aliments. Veus galetes, veus paquets de xocolata i café, veus pastissets de moniato... Veus fruites, fruites de colors vius i intensos. Ni rastre de llaunes. I és aleshores que ho comprens. I ixes de casa, i baixes les escales de dos en dos, i no agafes el cotxe sinó que ixes al carrer. I corres, i només penses a córrer, i ho fas sense parar. Comprends que no has despertat. Comprends que no has despertat, però que no dorms, i que tampoc no somies. I és aleshores que ho comprens.

És, per fi, dijous.